

Program formacji stałej życia konsekrowanego w Polsce w roku duszpasterskim 2016/2017

IDŹCIE I GŁOŚCIE

Wprowadzenie do programu

Życie konsekrowane zakorzenione w Trójcy Świętej ma także wymiar eklezjalny. Nie tylko do Kościoła należy, ale stanowi jego istotną część. Św. Jan Paweł II pisał w adhortacji *Vita consecrata*: „Życie konsekrowane znajduje się w samym sercu Kościoła jako element o decydującym znaczeniu dla jego misji, ponieważ wyraża najgłębszą istotę powołania chrześcijańskiego oraz dążenie całego Kościoła-Oblubienicy do zjednoczenia z jedynym Oblubieńcem. (...) Życie konsekrowane nie tylko w przeszłości było pomocą i oparciem dla Kościoła, ale stanowi cenny i nieodzowny dar także dla teraźniejszości i przyszłości ludu Bożego, ponieważ jest głęboko zespolone z jego życiem, jego świętością i misją” (VC 3).

Szczególne miejsce życia konsekrowanego w Kościele zobowiązuje do takiego kształtowania osób i wspólnot życia konsekrowanego, aby w nich i przez ich posługę Kościół mógł realizować misję, jaką powierzył mu Chrystus. Misja życia konsekrowanego nie może być inna niż misja Kościoła. Jeśli cały Kościół jest posłany, to posłany jest także każdy ochrzczony, a tym samym każda osoba i wspólnota życia konsekrowanego i zgodnie ze swoim charyzmatem posłanie to ma realizować.

Konieczna jest zatem stała formacja wszystkich członków Kościoła i wspólnot w Kościele, a także osób i wspólnot życia konsekrowanego. Temu też służy program duszpasterski Kościoła w Polsce rozpisany na lata 2013-2017, którego hasłem są słowa: „Przez Chrystusa, z Chrystusem, w Chrystusie. Przez wiarę i chrzest do świadectwa”. Realizowany jest w czterech etapach rozpisanych na poszczególne lata i tematy: *Wierzę w Syna Bożego* (2013/2014), *Nawróćcie się i wierzcie w Ewangelię* (2014/2015), *Nowe życie w Chrystusie* (2015/2016), *Idźcie i głoscie* (2016/2017). Każdy rok duszpasterski został powiązany ze znakiem nawiązującym do liturgii chrztu. Są to kolejno: świeca, krzyż, woda i biała szata oraz olej.

Rok duszpasterski 2016-2017 podejmuje rzeczywistość zawartą w jego hasle: „Idźcie i głoscie”. Jego tematykę stanowi więc misja i świadectwo, do czego otrzymaliśmy na chrzcie namaszczenie Duchem Świętym, a czego widzialnym znakiem jest namaszczenie olejem Krzyżma.

Wokół tego hasła skoncentrowany jest tegoroczny program formacyjny życia konsekrowanego w naszej Ojczyźnie. Po przeżyciu w roku ubiegłym tajemnicy Chrztu, będącego źródłem „nowego życia w Chrystusie” w wymiarze indywidualnym, kościelnym i narodowym, przychodzi czas na podjęcie wynikających z tego faktu zadań.

W prezentowanym programie znajdziemy propozycje tematów do konferencji, do osobistej medytacji oraz zadań do wypełnienia. Załączone teksty, propozycje i myśli stanowią jedynie pewną sugestię, która może i powinna być ubogacona pomyslowością organizatorów dni skupienia, konferencjonistów, konkretnej wspólnoty. Jednak tym, co w tym roku wymaga zwrócenia szczególnej uwagi, to odnalezienie siebie w Kościele i w jego misji, jak i poznanie na ile moja wspólnota i ja sam osobiście jestem wierny misji Kościoła, jaką powierzył mu Chrystus, jego Głowa i Oblubieniec. Chodzi więc o przypomnienie i ożywienie w naszej tożsamości, duchowości i apostołstwie zapomnianego niekiedy, a tak istotnego, eklezjalnego wymiaru życia konsekrowanego.

W załączniku do Programu zawarta jest zwięzła statystyka ukazująca przestrzenie, w których żeńskie zgromadzenia zakonne w Polsce realizują aktualnie misję *Idźcie i głoscie*. Dane mogą posłużyć jako informacja i ożywienie świadomości naszego udziału w misji Kościoła.

Do tematu każdego dnia skupienia przypisany jest święty patron i jakaś jego myśl, jako przykład dojrzałości życia chrześcijańskiego we wszystkich jego wymiarach. Święci, dojrzały w wierze chrześcijanie, pomagają nam podążać w tym świecie po drogach, na które Chrystus posłał Kościół i nas w Kościele. Ożywienie naszej odpowiedzialności za głoszenie Chrystusa, który „jest tą zasadniczą drogą Kościoła” (RH 13), za zbawienie człowieka, który jest „jest pierwszą drogą, po której winien kroczyć Kościół w wypełnianiu swojego posłannictwa, *jest pierwszą i podstawową drogą Kościoła*, drogą wyznaczoną przez samego Chrystusa, drogą, która nieodmiennie prowadzi przez Tajemnice Wcielenia i Odkupienia” (RH 14).

Oblubienica Chrystusa, Kościół, ale także osoba konsekrowana, jako oblubienica przejęta miłością Chrystusa, swojego Oblubieńca, jest Jego najbliższą współpracownicą w realizacji dzieła zbawienia, którego Chrystus wciąż dokonuje.

Nakaz Chrystusa „idźcie i głoscie” obowiązuje wszystkich w Kościele. Osoba konsekrowana winna zatem zgodnie z tym nakazem podjąć decyzję wyjścia, czyli zostawienia wszystkiego co może ją spowalniać w realizacji posłannictwa, jakie otrzymała. Jeśli nie głosi się Chrystusa, a wymaga to nawrócenia misyjnego, to znaczy, że się za Nim nie idzie. Czy wtedy życie nasze będzie interesującą propozycją Chrystusa dla ludzi naszego czasu? Natomiast czytelność tożsamości innych pociąga. *Idziemy z wami, bo widzimy, że z wami jest Bóg* (Za 8).

Wrzesień 2016

Jak Ojciec mnie posłał, tak i Ja was posyłam (J 20, 21).

Misja Chrystusa i misja Kościoła

(Patron dnia skupienia - św. Jan Paweł II)

Kościół nie może odstąpić człowieka, którego „los” – to znaczy wybranie i powołanie, narodziny i śmierć, zbawienie lub odrzucenie – w tak ścisły i nierozzerwalny sposób zespolone są z Chrystusem (RH 14).

Misja Chrystusa i Kościoła dotyczą planu zbawienia. Planu zbawienia nie wymyślił człowiek. Stworzył go Bóg – jest to więc Boży plan zbawienia człowieka. Bóg realizuje go przez posłanników powierzając im do spełnienia konkretną misję. Pierwszym posyłającym jest Bóg Ojciec. Ojciec posłał Syna, który odkupił świat i posłał Ducha Świętego.

Jezus Chrystus posłany przez Ojca (por. J 1, 1-5. 9-12; KKK 858), posyła Apostołów i Kościół. „Ustanowił Dwunastu, aby mu towarzyszyli, by mógł wysłać ich na głoszenie nauki” (Mk 3, 13-14). W nich i przez nich Jezus kontynuuje otrzymaną misję: „Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam” (J 20,21). Ich posłanie jest przedłużeniem Jego posłania (por. LG 17; EK, t. 16, s. 43). Celem misji Jezusa Chrystusa jest odkupienie i zbawienie człowieka.

„Staliśmy się uczestnikami owego posłannictwa Chrystusa-Proroka, poprzez które spełniamy wraz z Nim posługę Bożej prawdy w Kościele. Odpowiedzialność za prawdę Bożą oznacza równocześnie jej umiłowanie i dążność do takiego zrozumienia, które nam samym, a także i drugim, tę prawdę może przybliżyć w całej jej zbawczej mocy, w jej wspaniałości, w całej głębi i prostocie zarazem” (RH 19).

Kościół z natury jest misyjny (por. Ad gentes, 2).

Misyjność jest wpisana w samo serce każdej formy życia konsekrowanego. W takiej mierze, w jakiej życie osoby konsekrowanej jest oddane wyłącznie Ojcu (por. Łk 2, 49; J 4, 34), opanowane przez Chrystusa (por. J 15, 16; Ga 1, 15-16) i ożywiane przez Ducha (por. Łk 24, 49; Dz1, 8; 2, 4), współdziała ona skutecznie z misją Pana Jezusa (por. J 20, 21), przyczyniając się w sposób niezwykle głęboki do odnowy świata. (VC 25).

Zadanie (propozycje do wyboru):

- Lektura encykliki Jana Pawła II *Redemptor hominis*, cz. IV.
- Odczytać swoje Konstytucje dotyczące misyjnego zadania Zgromadzenia i w tym świetle zrewidować swoje życie

Październik 2016

*Idźcie na cały świat
i głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu! (Mk 16, 15).*

Misje ad gentes

(Patron dnia skupienia - św. Maksymilian Kolbe)

Tylko miłość jest twórcza (św. Maksymilian Kolbe).

Bogu chodzi o każdego człowieka i o cały świat. „Kościół posłany przez Boga do narodów, aby był "powszechnym sakramentem zbawienia", usiłuje głosić Ewangelię wszystkim ludziom z najgłębszej potrzeby własnej katolickości oraz z nakazu swego Założyciela” (AG 1).

„Kościół ofiarowuje ludziom Ewangelię, dokument proroczy, odpowiadający na wymogi i dążenia ludzkiego serca, który jest zawsze „Dobrą Nowiną”. Kościół nie może zaprzestać głosić, że Jezus przyszedł, by objawić oblicze Boga i wysłużyć, przez krzyż i zmartwychwstanie, zbawienie dla wszystkich ludzi. Na pytanie: „Dlaczego misje?” odpowiadamy z wiarą i doświadczeniem Kościoła, że otwarcie się na miłość Chrystusa jest prawdziwym wyzwoleniem. W Nim i tylko w Nim zostajemy wyzwoleni od wszelkiej alienacji i zagubienia, od zniewolenia przez moce grzechu i śmierci. Chrystus jest naprawdę „naszym pokojem” (Ef 2, 14) i „miłość Chrystusa przynagła nas” (2 Kor 5, 14), nadając sens i radość naszemu życiu. *Misje są sprawą wiary*, są dokładnym wskaźnikiem naszej wiary w Chrystusa i w Jego miłość ku nam” (RMi 11).

„Przepowiadanie Chrystusa «jest pierwszym zadaniem misji Kościoła» i ma na celu nawrócenie, «to znaczy pełne i szczere przyłgnięcie do Chrystusa i do jego Ewangelii». W zakres działalności misyjnej wchodzi także proces inkulturacji oraz dialog międzyreligijny. Osoby konsekrowane winny przyjąć wyzwanie inkulturacji jako zachętę do owocnej współpracy z łaską w obcowaniu z różnymi kulturami (VC 79).

Idźcie na cały świat – przestrzeń. Głoscie Ewangelię wszelkiemu stworzeniu – stworzenie oczekuje objawienia się synów Bożych niosących Ewangelię wyzwalamą z zepsucia (por. Rz 8, 18-22). „Jesteśmy powołani, by stawać się misjonarzami nowej ewangelizacji poprzez codzienne świadectwo o Słowie, które zbawia” (Jan Paweł II, Orędzie na Światowy Dzień Pokoju 1993). Osoby konsekrowane misjonarzami nowej ewangelizacji.

Ochrzczeni na mocy sakramentu chrztu i bierzmowania (por. VC 30) są posłani przez Chrystusa w Kościele i jako Kościół z orędziem Ewangelii. Osoby konsekrowane mają to czynić w duchu ich charyzmatu i w wierności regule. Misyjna owocność życia konsekrowanego od tego zależy (por. RMi 69-70). „Najważniejszym przejawem misji nie są bowiem zewnętrzne dzieła, ale przede wszystkim uobecnianie w świecie samego Chrystusa przez osobiste świadectwo” (VC 72).

„Miłość Chrystusa przynagła nas” (2 Kor 5,14) - aby członkowie każdego Instytutu mogli powtórzyć te słowa za Apostołem! Takie bowiem jest zadanie życia konsekrowanego: pracować we wszystkich częściach świata dla umocnienia i rozszerzenia Królestwa Chrystusa, głosząc Ewangelię wszędzie, nawet w najdalszych regionach (VC 78).

Zadanie:

- Rodzaj gazetki ściennej o pracy na misjach prowadzonych przez zgromadzenie.
- Nabożeństwo misyjne w swojej wspólnotie, czy parafii,
- Spotkanie z misjonarzem lub misjonarką

Listopad 2016

Jeśli kto chce pójść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i niech Mnie naśladuje (Mt 16, 24).

„Idźcie” - odwaga wyjścia

(Patron dnia skupienia – bł. Michał Tomaszek i bł. Zbigniew Strzałkowski)

Mocni w wierze, płonący miłością, posłańcy pokoju, aż do męczeństwa - Napis na grobach męczenników

Idźcie. Moc słowa „Idź”, „idźcie” – trzeba wyruszyć i zanieść orędzie Chrystusa: kerygmat, katecheza. „Oto ja, pošlij mnie!” (Iz 6, 8). Idźcie – wyjdźcie. Opuścić wygodę, własne wizje. Wyjść to znaczy coś zostawić za sobą, by podjąć i wypełnić misję (EG 46. 88. 272. 273). „Jest sprawą żywotną, aby Kościół, przyjmując wiernie wzór Mistrza, wychodził dzisiaj głosić Ewangelię wszystkim ludziom, w każdym miejscu, przy każdej okazji, nie zwlekając, bez niechęci i bez obaw” (EG 20)

„W Słowie Bożym pojawia się nieustannie ten **dynamizm «wyjścia»**, jaki Bóg pragnie wzbudzić w wierzących. Abraham przyjął wezwanie do wyruszenia do nowej ziemi (por. Rdz 12, 2-3). Mojżesz usłyszał Boże wezwanie: «Idź przeto teraz, oto posyłam cię» (Wj 3, 10) i wyprowadził lud do Ziemi Obiecanej (por. Wj 3, 17). Do Jeremiasza powiedział: «pójdiesz, do kogokolwiek cię pošlę» (Jr 1, 7). Dzisiaj w Jezusowym «idźcie» są nieustannie obecne nowe scenariusze i wyzwania misji ewangelizacyjnej Kościoła. Wszyscy jesteśmy wezwani do tego misyjnego «wyjścia». Każdy chrześcijanin i każda wspólnota winni rozeznaczyć, jaką drogą powinni kroczyć zgodnie z wezwaniem Pana, jednak wszyscy jesteśmy zaproszeni do przyjęcia tego wezwania: wyjścia z własnej wygody i zdobycia się na odwagę, by dotrzeć na wszystkie peryferie potrzebujące światła Ewangelii” (EG 20).

„Wyjście” jest konieczne, ale możliwe jest dzięki nawróceniu pastoralnemu i misyjnemu (por. EG 25-33; Dokument z Aparecida, nr 365-372)

Pójdź za Mną. Idźcie - widząc przed sobą „plecy Jezusa”.

Pójście za Jezusem domaga się zaparcia siebie samego. Potrzeba teologicznego rozumienia krzyża i zaparcia się siebie, bez psychologizowania. Krzyż to nie stres, ale moc i mądrość Boża (por. 1 Kor 1, 24-25). Potrzebne jest nowe spojrzenie na ascezę jako na bardzo skuteczną pomoc kształtującą duchowość misyjną oraz dążenie do prawdziwej świętości, ponieważ „powołanie misyjne ze swej natury wypływa z powołania do świętości” (RMi 90). Pomagając opanować i korygować skłonności ludzkiej natury zranionej przez grzech – jest niezbędnie potrzebna także osobie konsekrowanej, aby mogła ona dochować wierności swemu powołaniu i iść za Jezusem drogą Krzyża (por. RMi 87. 88; VC 25. 38).

Zadanie:

- Rachunek sumienia dotyczący tego, co mnie w życiu dynamizuje a co powstrzymuje od ożywiania ducha misyjności – jakie pragnienia, przyzwyczajenia, wygody i inne ...
- Podjąć kroki w kierunku wyjścia ze swego duchowego zamknięcia
- Przemyśleć kroki otwarcia się na środowiska osób innych kultur w naszym kraju

Grudzień 2016

Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne (J 3, 16).

„Głosie” – świadectwo wspólnoty

(Patron dnia skupienia - św. Teresa od Jezusa)

Niech nic cię nie smuci, niech nic cię nie przeraża, wszystko mija, lecz Bóg jest niezmienny. Cierpliwością osiągniesz wszystko; Temu, kto posiadał Boga, niczego nie braknie. Bóg sam wystarczy. Solo Dios basta! (św. Teresa od Jezusa)

Głosie. „Należy z ufnością przedkładać wszystkim propozycję Chrystusa” (NMI 40). Patrzyć na Jezusa i oczami Jezusa (LF 18). Głosić Ewangelię nadziei (EinE 48). „W dziejach Kościoła nie zabrakło mężczyzn i kobiet konsekrowanych Bogu, którzy na mocy szczególnego daru Ducha Świętego pełnili autentyczną posługę prorocką, przemawiając w imieniu Boga do wszystkich, nawet do Pasterzy Kościoła” (VC 84).

„Pierwszą misję osoby konsekrowane mają pełnić wobec samych siebie i czynią to, kiedy otwierają własne serca na działanie Ducha Chrystusa” (VC 25).

Potrzeba pogłębiania odwagi i dynamiki głoszenia Ewangelii słowem, stylem życia i takimi postawami wobec osób we wspólnocie i wobec innych ludzi, które są owocem przemiany dokonanej w nas przez Ewangelię. W tej misji nie może być przerw na sprawy prywatne. Życie konsekrowane jest życiem ewangelicznym, poważnym potraktowaniem radykalizmu Ewangelii naprzód we wspólnocie, potem na zewnątrz. W przeciwnym wypadku zamiast być misjonarzami byłibyśmy antyświadkami Ewangelii.

„Cały Kościół liczy bowiem bardzo na świadectwo wspólnot, które napędzają „wesele i Duch Święty” (Dz 13, 52). Już samo życie braterskie jest czynnym prorocstwem w społeczeństwie, które odczuwa głęboką — choć czasem nieuświadomioną — tęsknotę za braterstwem bez granic. Wierność własnemu charyzmatowi nakazuje osobom konsekrowanym, by dawały wszędzie świadectwo jednoznaczne i jawne — na wzór proroków, którzy nie boją się narazić nawet własnego życia” (VC 85).

„Oprócz misji głoszenia Ewangelii każdemu stworzeniu (por. Mt 28, 19-20) Chrystus Pan zlecił swoim uczniom życie w jedności, „aby świat uwierzył”, że Jezus jest posłany przez Ojca, któremu należy się pełne posłuszeństwo w wierze (por. J 17, 21). Braterstwo ma zatem ogromne znaczenie, ponieważ jest znakiem, który ukazuje boskie pochodzenie chrześcijańskiego orędzia i którego moc otwiera serca na wiarę. Dlatego „podstawowym warunkiem owocności życia zakonnego jest właściwa jakość życia braterskiego we wspólnocie” (ŻBW 54; zob. także ŻBW 58).

„Zostaliście przez Chrystusa „wybrani ze świata” i świat potrzebuje Waszego wybrania (...). Uczestniczcie w tym posłannictwie, w apostołskiej misji Kościoła. Uczestniczcie w sposób szczególny, Wam tylko właściwy, wedle Waszego „własnego daru” (por. 1 Kor 7,7)”. (Jan Paweł II, *List Apostolski do wszystkich osób konsekrowanych we wspólnotach zakonnych oraz instytucjach świeckich z okazji Roku Maryjnego*)

Wspólnota życia konsekrowanego ma być nie tylko ewangeliczna, ale również ewangelizacyjna (por. EG 24).

Zadanie:

- Wspólne obejrzenie filmu np. o bł. Matce Teresie z Kalkuty (lub o innych misjonarzach) i rozmowa na jego temat pod kątem odwagi wychodzenia ku ludziom głównych ich bohaterów i wspólnoty.
- Zastanowić się do czego Pan wzywa naszą wspólnotę w obecnym czasie, w naszym środowisku - podjąć konkretny krok w kierunku potrzebujących.
- Przemyśleć wezwanie jakie skierował do osób konsekrowanych św. Jan Paweł II w przemówieniu wygłoszonym w Kielcach w 1991 r. i w Orędziu przekazanym na Jasnej Górze 4 czerwca 1997 r.

Styczeń 2017

Dziecię zaś rosło i nabierało mocy, napęlniając się mądrością, a łaska Boża spoczywała na Nim (Łk 2, 40); Jezus zaś czynił postępy w mądrości, w latach i w łasce u Boga i u ludzi (Łk 2, 52).

Głosić „Ewangelię życia”

(Patron dnia skupienia - św. Gianna Beretta Molla)

Każde powołanie jest powołaniem do macierzyństwa, fizycznego, duchowego, moralnego. Bóg złożył w nas instynkt życia. Kapłan jest ojcem, siostry zakonne są matkami, matkami dusz. Biada tym młodym ludziom, którzy nie przyjmują powołania do rodzicielstwa. Każdy musi przygotować się do własnego powołania (św. Gianna Beretta Molla)

„Ewangelia życia jest przeznaczona dla całej ludzkiej społeczności. (...) «Lud życia» raduje się z tego, że może dzielić się swoją misją z wieloma innymi, dzięki czemu coraz liczniejszy staje się «lud dla życia», a nowa kultura miłości i solidarności może wzrastać i służyć prawdziwemu dobru ludzkiego społeczeństwa” (EV 101; por. EV 82 i EV 42).

„Potrzebna jest powszechna mobilizacja sumień i wspólny wysiłek etyczny, aby wprowadzić w czyn wielką strategię obrony życia. Wszyscy razem musimy budować nową kulturę życia: nową, to znaczy zdolną podejmować i rozwiązywać istniejące dziś, a dawniej nieznanne problemy związane z ludzkim życiem; nową, to znaczy bardziej zdecydowaną i czynnie przyjętą przez wszystkich chrześcijan; nową, to znaczy zdolną pobudzić do poważnej i śmiałej konfrontacji kulturowej z wszystkimi. Nagląca potrzeba tej odnowy kultury wynika z sytuacji dziejowej, w jakiej obecnie żyjemy, ale przede wszystkim jest zakorzeniona w samej misji ewangelizacyjnej, powierzonej Kościołowi. Ewangelia bowiem zmierza do «przemienienia od wewnątrz i odnowienia ludzkości»; jest jak zaczyn, który zakwasza całe ciasto (por. Mt 13, 33) i dlatego ma przenikać wszystkie kultury i ożywiać je od wewnątrz, aby wyrażały całą prawdę o człowieku i o jego życiu” (EV 95).

„Kościół bardzo liczy na specyficzny wkład kobiet konsekrowanych w rozwój nauki, obyczajów, życia rodzinnego i społecznego, zwłaszcza w dziedzinach związanych z obroną godności kobiety i z poszanowaniem życia ludzkiego. Istotnie, «kobiety mają do odegrania rolę wyjątkową, a może i decydującą, w sferze myśli i działania: mają stawać się promotorkami nowego feminizmu, który nie ulega pokusie naśladowania modeli maskulinizmu, ale umie rozpoznać i wyrazić autentyczny geniusz kobiecy we wszystkich przejawach życia społecznego, działając na rzecz przewycięzania wszelkich form dyskryminacji, przemocy i wyzysku” (VC 58; zob. także VC 33). „Szukajcie nowych dróg wprowadzania Ewangelii we wszystkie dziedziny ludzkiej rzeczywistości, pamiętając, że nowa ewangelizacja nie może pominąć głoszenia wiary i sprawiedliwości, obrony niepodważalnego prawa do życia od momentu poczęcia aż do naturalnej śmierci oraz ukazywania tajemnicy

Kościola — Mistycznego Ciała Chrystusa.” (Jan Paweł II, Orędzie do osób konsekrowanych, Częstochowa 1997)

Zadanie:

- Film lub lektura książki o św. Bakhicie, o bł. Beretta Molla...
- Jakie jest nasze zaangażowanie osobiste i wspólnotowe na rzecz życia? Czy wykorzystujemy wszystkie okazje by promować życie?

Luty 2017

*Miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego,
który został nam dany (Rz 5,5);
Miłość Chrystusa przynagla nas (2 Kor 5, 14).*

Ślub czystości – misja kapłańska

(Patron dnia skupienia - św. Teresa od Dzieciątka Jezus)

W sercu Kościoła pragnę być miłością (św. Teresa od Dzieciątka Jezus)

Chrystus jest Arcykapłanem Nowego Przymierza. Nowy Lud nabył swoją krew i uczynił go ludem kapłańskim (por. 1 P 2, 9-10). Jako Syn Boży, Arcykapłan, całkowicie należy do Ojca. Od momentu Wcielenia człowieczeństwo Jezusa Chrystusa, ściśle zjednoczone z Bóstwem, stało się narzędziem odkupienia ludzkości. Chrystus stał się Pośrednikiem zbawienia, Kapłanem. Kościół ma udział w Jego kapłaństwie i kapłańskim posłannictwie (por. LG 10).

Osoby konsekrowane także w tym posłannictwie uczestniczą. Realizują kapłaństwo wspólne przez składanie duchowych ofiar (por. Hbr 13, 15-17; LG 10-11), zgodnie z zachętą św. Pawła „abyście dali ciała swoje na ofiarę żywą, świętą, Bogu przyjemną, jako wyraz waszej rozumnej służby Bożej” (Rz 12, 1). Ślubowana czystość jest wyrazem przynależności do Chrystusa Oblubieńca poprzez całkowity dar z samego siebie ze względu na Królestwo Boże. Uważana jest „za «bramę» do całego życia konsekrowanego” (VC 32).

„Czystość celibatariuszy i dziewic, jako wyraz oddania się Bogu *niepodzielnym sercem* (por. 2 Kor 7, 32-34), jest odblaskiem nieskończonej miłości łączącej trzy Boskie Osoby w tajemniczej głębi życia trynitarnego; miłości, której Słowo Wcielone dało świadectwo aż po ofiarę z własnego życia; miłości, która „rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego” (Rz 5, 5), przynaglającego nas, byśmy odpowiedzieli na nią całkowitą miłością do Boga i do braci” (VC 21).

„Żyć miłością rozlaną w sercach naszych, coraz bardziej kochać «jak Bóg» – miłością pokorną, cierpliwą, służebną, ofiarną. Kształtować serca zdolne do cichej i ukrytej ofiary i daru z siebie. Tak — w Chrystusie można miłować Boga całym

sercem, stawiając Go ponad wszelką inną miłość, i dzięki temu miłować też każde stworzenie, zachowując Bożą wolność. Takie świadectwo jest dziś niezwykle potrzebne, właśnie dlatego, że jest tak niezrozumiałe dla naszego świata. Zwraca się ono do każdego człowieka — do młodzieży, do narzeczonych, do małżonków, do chrześcijańskich rodzin — aby ukazać im, że moc Bożej miłości może dokonać wielkich rzeczy właśnie przez doświadczenie ludzkiej miłości” (VC 88).

Zadanie:

- Lektura książki: św. Teresa od Dzieciątka Jezus, *Żółty zeszyt*.
- Odczytać swoje Konstytucje dotyczące ślubu czystości i odnowić go we wspólnocie

Marzec 2017

*Życie moje jest życiem wiary w Syna Bożego,
który umiłował mnie i samego siebie wydał za mnie (Ga 2, 20).*

Ślub ubóstwa – misja prorocka

(Patron dnia skupienia - św. Franciszek Salezy i św. Brat Albert)

Po co się niepokoić, wszak Bóg w nas, a my w Nim, a poza tym wszystko takie mało znaczące (św. Brat Albert).

Dobre słowo zmniejsza gniew jak woda ogień; dobrocią można uczynić owocnym każdy teren. Więcej much łapie się na krople miodu niż na barylkę octu (św. Franciszek Salezy).

Kościół ma udział w prorockim posłannictwie Chrystusa (por. LG 12). „Prorockie zadanie życia konsekrowanego polega na przypominaniu zamysłu Bożego wobec ludzi i na służeniu mu: zamysł ten został objawiony w Piśmie Świętym, a można go też odkryć śledząc uważnie znaki opatrnościowego działania Bożego w dziejach. Jest to zamysł zbawienia i pojednania ludzkości (por. Kol 2, 20-22). Aby właściwie spełniać tę posługę, osoby konsekrowane muszą przeżyć głębokie doświadczenie Boga i uświadomić sobie wyzwania swojej epoki, odkrywając ich głęboki sens teologiczny w drodze rozeznawania dokonywanego z pomocą Ducha Świętego. W rzeczywistości bowiem w wydarzeniach historycznych często ukryte jest Boże wezwanie do działania zgodnego z Jego zamiarami przez żywy i owocny udział w sprawach naszych czasów” (VC 73). Jego podstawowy sens polega na doświadczeniu o tym, że Bóg jest prawdziwym bogactwem ludzkiego serca (VC 90).

„Nie można być świadkiem Boga, jeśli się do Niego nie należy całym sercem” (Jan Paweł II, Przemówienie do osób konsekrowanych, Kielce 1991).

„Misjonarz jest człowiekiem Błogosławieństw. Jezus zanim wysłę Dwunastu na głoszenie Ewangelii, poucza ich, wskazując im misyjne drogi: ubóstwo, łagodność, gotowość przyjęcia cierpień i prześladowań, pragnienie sprawiedliwości i pokoju, miłość, czyli właśnie Błogosławieństwa realizowane w życiu apostołskim (por. Mt 5, 1-12). /.../ Znamiennym rysem autentycznego życia misjonarza jest radość wewnętrzna płynąca z wiary. W świecie udręczonym i przytłoczonym tylu problemami, skłaniającym się ku pesymizmowi, głosiciel Dobrej Nowiny winien być człowiekiem, który w Chrystusie odnalazł prawdziwą nadzieję” (RMi 91).

Podstawowy sens ubóstwa „polega na świadczeniu o tym, że Bóg jest prawdziwym bogactwem ludzkiego serca” (VC 90). „*Ubóstwo* głosi, że Bóg jest jedynym prawdziwym bogactwem człowieka. Przeżywane na wzór Chrystusa, który „będąc bogaty (...) stał się ubogim” (2 Kor 8, 9), wyraża *całkowity dar z siebie*, jaki składają sobie nawzajem trzy Osoby Boskie. Ten dar przelewa się w stworzenie i objawia się w pełni we Wcieleniu Słowa i w Jego odkupieńczej śmierci” (VC 21).

„Dzielenie się dobrami – także duchowymi – było od początku podstawą wspólnoty braterskiej. Ubóstwo jednostek determinuje prosty i surowy styl życia, co nie tylko uwalnia od troski o dobra osobiste, ale zawsze wzbogaca wspólnotę, która może dzięki temu skuteczniej poświęcać się służbie Bogu i ubogim. (...) Wspólnota «ubogich» potrafi być solidarna z ubogimi i ukazywać serce ewangelizacji, ponieważ uobecnia w praktyce przemieniającą moc błogosławieństw” (ŻBW 44).

Zadanie:

- Sprawdzę moje „ubóstwo”, od którego jestem uzależniony w myśleniu, decyzjach i dysponowaniu czasem.
- Odczytać swoje Konstytucje dotyczące ślubu ubóstwa i odnowić go we wspólnocie.

Kwiecień 2017

Nie jest dla mnie powodem do chluby to, że głoszę Ewangelię. Świadom jestem ciężącego na mnie obowiązku. Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii! (2 Kor 9, 16).

Ślub posłuszeństwa – misja królewska

(Patron dnia skupienia – bł. Honorat Koźmiński)

Wiercie mi, że każdy akt cnoty chrześcijańskiej, każdy akt zaparcia, upokorzenia, (...) prostego posłuszeństwa, ubóstwa, umartwienia i wzgardy świata, równie jak gorliwe nauczanie, jest jakby nową cegielką położoną dla naprawy wylotu Kościoła świętego (Bł. O. Honorat).

Kościół uczestniczy w posłannictwie królewskim Chrystusa.

„Uczestniczyć w posłannictwie królewskim Chrystusa to znaczy odnajdować w sobie i w drugich tę szczególną godność Bożego powołania, którą można określić jako «królewskość». Godność ta wyraża się w gotowości służenia na wzór Chrystusa, który nie przyszedł, aby Jemu służyło, ale by On służył (por. *Mt* 20, 28). Jeśli zaś w świetle tej Chrystusowej postawy prawdziwie «panować» można tylko «służyć» — to równocześnie «służenie» domaga się tej duchowej dojrzałości, którą należy określić właśnie jako «panowanie». Aby umiejętnie i skutecznie służyć drugim, trzeba umieć panować nad samym sobą, trzeba posiadać cnoty, które to panowanie umożliwiają. Nasze uczestnictwo w królewskim posłannictwie Chrystusa — w Jego właśnie «królewskiej posłudze» — jest ściśle związane z każdą dziedziną moralności chrześcijańskiej i ludzkiej zarazem» (RH 21; por. VC 91).

Królewskość służby niesie ze sobą troskę o zbawienie człowieka, a ono jest wolą Bożą. Posłuszeństwo woli Bożej kształtuje w nas postawę służby człowiekowi, aby był zbawiony i doszedł do poznania prawdy (por. 1 Tm 2, 4).

Wzorem posłuszeństwa jest Jezus Chrystus (por. J 4, 34; Flp 2, 5-8). Jego posłuszeństwo Ojcu wyraża się w wypełnieniu Jego woli i dokonaniu dzieła odkupienia. Dzięki temu stał się Przewodnikiem naszego zbawienia (por. Hbr 2, 10). Posłuszeństwo jest znakiem przynależności do Boga (*Mt* 12, 50) i warunkiem dokonywania dzieła Bożego. Brak posłuszeństwa pozbawia nasze działania charakteru dzieła Bożego.

„*Posłuszeństwo* praktykowane na wzór Chrystusa, którego pokarmem było wypełnianie woli Ojca (por. *J* 4, 34), objawia wyzwajające piękno *uległości synowskiej, a nie niewolniczej*, wzbogaconej poczuciem odpowiedzialności i przenikniętej wzajemnym zaufaniem: to zaufanie jest doczesnym odbłaskiem *harmonii miłości*, właściwej trzem Boskim Osobom» (VC 21).

„Posłuszeństwo jest odpowiedzią na plan Boga, który powierza grupie osób specjalne zadanie (ŻBW 44).

Zadanie:

- Zobaczyć u swojego założyciela i w historii zgromadzenia znaki i owoce posłuszeństwa Bogu, Kościołowi, przełożonym oraz królewskiej służby ludziom.
- Odczytać swoje Konstytucje dotyczące ślubu posłuszeństwa i odnowić go we wspólnocie

Maj 2017

Uczyńcie wszystko, cokolwiek wam powie (J 2, 5).

Maryja – pierwsza misjonarka

Tobie, Jutrzenko zbawienia, powierzamy naszą drogę w nowym Millennium, aby pod Twoim przewodnictwem wszyscy ludzie odnaleźli Chrystusa, światłość świata i jedyne Zbawiciela. (Jan Paweł II, z Aktu zawierzenia świata Matce Bożej)

Maryja, zgadzając się na słowo Boże, stała się Matką Jezusa, a przyjmując zbawczą wolę Bożą całym sercem, nie powstrzymana żadnym grzechem, całkowicie poświęciła samą siebie, jako służebnicę Pańską, osobie i dziełu Syna swego, pod Jego zwierzchnictwem i wespół z Nim z łaski Boga wszechmogącego służąc tajemnicy odkupienia. Maryja, z wolną wiarą i posłuszeństwem czynnie współpracowała w dziele zbawienia ludzkiego (por. LG 56).

Słuchać Boga, aby wiedzieć, co mamy czynić.

„Maryja, po wydarzeniach zmartwychwstania i wniebowstąpienia, wszedłszy wraz z Apostołami do Wieczernika w oczekiwaniu Pięćdziesiątnicy, pozostała tam jako Matka uwielbionego Pana. Nie tylko była Tą, «która szła w pielgrzymce wiary i utrzymała wiernie swe zjednoczenie z Synem aż do Krzyża», ale była równocześnie tą „służebnicą Pańską”, którą Syn pozostawił jako Matkę wśród rodzącego się Kościoła: «Oto Matka Twoja». (RM 40).

„Jak Apostołowie po wniebowstąpieniu Chrystusa, Kościół winien zgromadzić się w Wieczerniku „z Maryją, Matką Jezusa” (Dz 1, 14), by błagać o Ducha Świętego i otrzymać moc i odwagę do wypełnienia nakazu misyjnego. My również potrzebujemy, o wiele bardziej niż Apostołowie, by Duch nas przemienił i prowadził. U progu trzeciego tysiąclecia cały Kościół wezwany jest do głębszego przeżywania tajemnicy Chrystusa i pełnej wdzięczności współpracy z dziełem zbawienia. Czyni to z Maryją i tak jak Maryja, która jest dla niego Matką i wzorem: jest Ona wzorem macierzyńskiej miłości, jaka powinna ożywiać wszystkich tych, którzy w dziele misyjnego apostołstwa Kościoła współpracują nad odrodzeniem człowieka. Dlatego też «Kościół wzmocniony obecnością Chrystusa (...) pielgrzymuje w czasie do końca wieków, idąc na spotkanie Pana, który przychodzi, ale na tej drodze (...) kroczy śladami *wędrówki* odbytej przez Maryję Dziewicę» (RMi 92).

Synowska więź z Maryją stanowi uprzywilejowaną drogę wierności wobec otrzymanego powołania oraz najskuteczniejszą pomoc do wzrastania w nim i przeżywania go w pełni (por. VC 28).

„Maryja zajmuje pierwsze miejsce wśród pokornych i ubogich Pana, którzy z ufnością oczekują od Niego zbawienia i dostępują go” (KKK 489).

Zadanie:

- Akt zawierzenia Matce Bożej
- Patrząc na Maryję oddającą swego Syna światu zrewidować swoje/wspólnoty zaangażowanie ewangelizacyjne. Podjąć konkretne kroki.

Bibliografia wybrana

- Encyklopedia Katolicka, Lublin 1983, 1997, 2000. (EK)
- Sobór Watykański II, Konstytucja dogmatyczna o Kościele *Lumen gentium*. (LG)
- Sobór Watykański II, Dekret o misyjnej działalności Kościoła *Ad gentes divinitus*, (AG)
- Katechizm Kościoła Katolickiego, Poznań 1994. (KKK)
- Jan Paweł II, Encyklika *Redemptoris Mater*, Rzym 1987. (RM)
- Jan Paweł II, Encyklika *Redemptoris misio*, Watykan 1990. (RMi)
- Jan Paweł II, Encyklika *Veritatis splendor*, Rzym 1993. (VS)
- Jan Paweł II, Encyklika *Evangelium vitae*, Rzym 1995. (EV)
- Jan Paweł II, Adhortacji apostolska *Vita consecrata*, Rzym 1996. (VC)
- Jan Paweł II, *Oreędzie na Światowy Dzień Pokoju*, Rzym 1993.
- Benedykt XVI, *Nauczmy się wierzyć*, Kraków 2013.
- Franciszek, Adhortacja Apostolska *Ewangelii gaudium*, Watykan 2013.
- Kongregacja ds. Instytutów Życia Konsekrowanego i Stowarzyszeń Życia Apostolskiego, *Życie braterskie we wspólnocie*, 1994. (ŻBW)
- *Aparecida. Jesteśmy uczniami i misjonarzami Jezusa Chrystusa, aby nasze narody miały w Nim życie*. Wydawnictwo „Przystanek Jezus”, Gubin 2014.
- Stefan Kardynał Wyszyński, *Wypełniamy Jasnogórskie Śluby Narodu*, Częstochowa 2016.
- Św. Teresa od Dzieciątka Jezus, *Żółty zeszyt*, Kraków 2015.
- Jacques Marin, *Ogień i radość*, Warszawa 2012.
- Daniélou Jean, *Trójca Święta i tajemnica egzystencji*, Kraków 1994.

- Scott Hahn, *Nieście Dobrą Nowinę. Wyzwania Nowej Ewangelizacji*, Poznań 2015.
- Prado Flores, *Nowi ewangelizatorzy dla Nowej Ewangelizacji*, Poznań 2013.
- Augustyn George (i inni), *Nowa Ewangelizacja. Impulsy do ożywienia wiary*, Ząbki 2012.
- Dziewulski Grzegorz, *Świadectwo chrześcijańskie jako znak wiarygodności Kościoła*, Lublin 2010.
- Parzyszek Czesław, *Nowa Ewangelizacja – drogą Kościoła do nadziei*, Ząbki 2010.
- Parzyszek Czesław, *Znaczenie nowej ewangelizacji dla odnowy współczesnego świata*, Ząbki 2012.
- Balter Lucjan (red.), *Nowa Ewangelizacja*, Kolekcja *Communio*, t. 8., Poznań 1993.
- Fausti Silvano, *Misja Kościoła, sprawa nielicznych czy zdanie dla wszystkich?*, Kraków 2016.

Załącznik *

INFORMACJA O PRACY DUSZPASTERSKIEJ I CHARYTATYWNEJ ZGROMADZEŃ ŻEŃSKICH W POLSCE

KONFERENCJA PRASOWA PRZED DNIEM ŻYCIA KONSEKROWANEGO – 2016

Konferencja reprezentuje 103 zgromadzeń zakonnych tzw. czynnych w Polsce, mających 18.547 sióstr w 2233 domach zakonnych obecnych we wszystkich diecezjach. Ponadto 2038 sióstr pracuje poza granicami Polski: 366 sióstr w krajach na Wschodzie, 570 w krajach misyjnych i 1102 – w innych krajach. W dniu 31 grudnia 2015 roku było w naszych Zgromadzeniach: 17.331 profesek wieczystych, 734 profesek o ślubach czasowych, 273 nowicjuszek i 209 postulantek.

Zgromadzenia zakonne żeńskie uczestniczą czynnie w pracy apostołskiej, wychowawczej i charytatywnej Kościoła: w **katechezie** pracuje ok.2160 sióstr; w **nauczaniu i wychowaniu** – ok. 2664 (z nich 70 w uczelniach wyższych); w **duszpasterstwie zdrowia** – ok.1312 (w tym 37 lekarek, 223 pielęgniarki w szpitalach 830 w innych zakładach i ośrodkach, 29 pielęgniarek środowiskowych i 177 opiekunek parafialnych), 18 dzieł związanych z opieką medyczną (w tym jeden szpital i kilka przychodni i centrów rehabilitacji); 380 sióstr pracujących w tzw. wolnych zawodach (duszpasterstwo rekolekcyjne, poradnictwo psychologiczne, pedagogiczne, rodzinne i inne). Siostry prowadzą **dzieła własne: związane z nauczaniem** – 453 (375 przedszkoli, szkoły podstawowe, średnie i wyższe); 65 - bursy, internaty i domy dla studentek; 55 domów dziecka, 90 świetlic, 53 - inne **dzieła pomocy dzieciom i młodzieży**

opuszczonej; 21 okien życia; 210 - domy opieki dla dzieci i dorosłych; 50 dzieł pomagających szczególnie osobom bezdomnym, stołówki, noclegownie itp., nie licząc codziennej, trudnej do opisanie i wyrażenia w cyfrach troski o potrzebujących, którymi zajmują się niemal wszystkie nasze wspólnoty; Na szczególną uwagę zasługuje powstała w ostatnich latach **Sieć Bakhita do Spraw Przeciwdziałania i Pomocy Ofiarom Współczesnych Form Niewolnictwa**. Jest międzyzakonną siecią współpracy i wsparcia, stworzoną w celu zwalczania i zapobiegania handlowi ludźmi oraz pomocy pokrzywdzonym w wyniku tego procederu (więcej na www.siecbakhita.com). **Ponadto siostry pracują w dziełach prowadzonych przez inne podmioty** Caritas, diecezje, parafie, urzędy i instytucje kościelne. Nadal powstają też organizowane przez siostry zakonne, centra i ośrodki pomocy duchowej: rekolekcje, dni skupienia, możliwości odpoczynku w klimacie spokoju i modlitwy. Organizuje się spotkania dla różnych grup dorosłych i młodzieży pragnących pogłębienia swej duchowości. Jest ich w obecnej chwili 109. Siostry prowadzą też 9 wydawnictw. Poza tym, co można ująć w cyfry i wykresy statystyczne, każda wspólnota ma własne pole działania i pomocy potrzebującym zarówno duchowej jak i materialnej; zarówno **jako wspólnota, jak i przez poszczególne siostry**.

Ważnym wkładem w duszpasterstwo Kościoła jest i jego bezpośrednie działanie **modlitwa i cierpienie** około 3 tysięcy siostr związanych z chorobą i zaawansowanym wiekiem.

* Materiał przygotowany przez Sekretariat KWPZZZ w Polsce